

[Statsministeren.]

enestående i dansk politisk historie. Med denne holdning vil disse medlemmer gå over i historien og ud af historien.

Dansk arbejderbevægelse fører en kamp for at bevare det største sociale gode, der er nået i dette århundrede: den fulde beskæftigelse. Der er enighed mellem socialdemokratiet, et stort antal medlemmer af SF og de faglige organisationer ikke alene om målet, men også om midlet, som skal anvendes for at forsvare danske arbejderes livsvigtige interesser. Mod denne samlede og enige front af arbejderpartier og fagbevægelse rejser sig så en lille kreds af folketingsmedlemmer, som er valgt som repræsentanter for SF. De lader hånt om, at det gælder om at sikre den fulde beskæftigelse; de ser bort fra, at de kan komme til at ødelægge det flertal, som står midt i gennemførelsen af vidtrækkende reformer, som ikke mindst har danske arbejderes og danske funktionærers interesse — som i øvrigt har interesse for hele det danske samfund.

Vi må altså i dag konstatere, at en del af SF vil en kamp imod arbejderbevægelsen. Det kan kun være rimeligt, hvis de over for vælgerne kommer til at stå til ansvar for deres usolidariske handling.

Men — som jeg allerede har været inde på det — behandlingen af regeringens to lovforslag har samtidig kastet et interessant lys over oppositionens holdning, et skærende lys. Lige siden skatteforhandlingerne i foråret har venstre, de konservative, de radikale påstået, at de gerne ville deltage i saglige forhandlinger med regeringen, men at det ikke var muligt, fordi regeringen var bundet af sine aftaler med SF. Jeg har gang på gang peget på, at denne argumentation er urigtig, at regeringen var rede til at forhandle til alle sider, og at regeringen havde sin handlefrihed.

Vi står nu i en situation, hvor det ved anskuelserundervisning her fra denne høje talerstol er vist, at regeringen på et centralt spørgsmål har taget et helt selvstændigt standpunkt, som ikke var accepteret på forhånd af et flertal eller af hele SF-gruppen. Det drejer sig om et sagligt stærkt standpunkt, som burde møde tilslutning fra et flertal her i det høje ting. Nu skulle betingelserne altså være til stede for de

saglige forhandlinger, man så ofte har ønsket. Var de borgerlige partier så rede? Var hr. Hilmar Baunsgaard rede? Var hr. Poul Hartling og hr. Henry Christensen rede? Var hr. Poul Møller rede? Nej; det afslørede sig, hvad det var, de herrer ledere og ordførere for de borgerlige partier ville, hvad de ventede på. Så snart der øjnedes en modsætning mellem regeringen og dele af SF, så ville de borgerlige partier bruge denne anledning til et stormløb mod regeringen. Saglige synspunkter — spiller ingen rolle; hensynet til erhvervslivet — underordnet; den truende arbejdsløshed lukker man øjnene for; for venstre og de konservative var der kun ét, der talte, da det kom til stykket: at få regeringen væltet. Og hr. Hilmar Baunsgaard, som for kort tid siden fra denne talerstol erklærede, at man aldrig ville finde de radikale i en VK-blok, rettet mod socialdemokratiet, deltager i dag sammen med venstre og de konservative i et stormløb, som er vendt mod regeringen, mod socialdemokratiet, mod arbejderne og funktionærernes organisationer.

Jeg kunne også minde om, at vi den 31. maj 1966 havde en meget interessant debat her i det høje ting. Nu er der måske ikke mange, der husker, hvad vi debatterede den 31. maj 1966, men da drøftede vi inflation, og der kom mange interessante synspunkter frem. Jeg husker hr. Henry Christensen; han sagde bl. a., at indkomstkapløbet har jo ikke givet organisationernes medlemmer en større andel, men derimod højere skatter, højere priser og større grundpriser; regeringen må derfor — sagde hr. Henry Christensen — i dette afgørende led opgive sin stikke-hovedet-i-busken-politik og vedkende sig sit medansvar for en afbalanceret indkomstpolitik som modpol til et stærkt organisationspres. Sådan talte hr. Henry Christensen.

Der blev talt meget om dyrtidsreguleringer ved den lejlighed; jeg tror også, hr. Jørgen Jensen var indblandet i den diskussion. Der blev talt meget om dyrtidsregulering, og om det ikke var bedre med halvautomatik eller noget i den retning.

Hr. Hilmar Baunsgaard mente, at regeringen burde føle en ganske særlig forpligtelse til at pege på den del af inflationen, der kommer fra en indkomstudvikling, der er ude af trit med hele den øvrige økono-